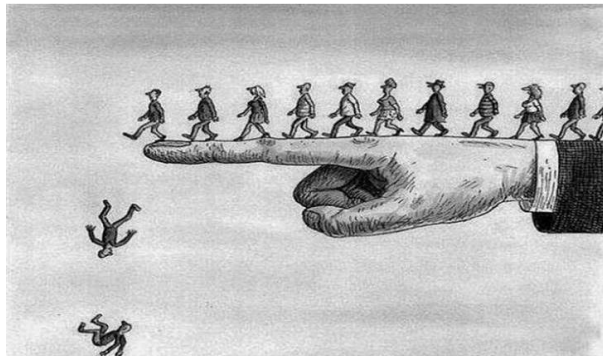

ΤΟΥ **Ντίνου Παλαιστίδη***

Το συνέδριο της Ομοσπονδίας Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδας συγκαλείται σε μια περίοδο όπου κυριαρχούν οι μνημονιακές πολιτικές και η εργασιακή βαρβαρότητα. Οι επιθέσεις στα δικαιώματα του κόσμου της εργασίας συνεχίζονται με αμείωτη ένταση. Η αντι-λαϊκή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ συνεχίζει (και επαυξάνει) το έργο των προκατόχων της. Σα να μην πέρασε μια μέρα! Οι δανειστές της ΕΕ και του ΔΝΤ και οι εργοδότες απαιτούν και η κυβερνητική “Αριστεροδεξιά” υλοποιεί. Η γκιλοτίνα του Ασφαλιστικού κρέμεται πάνω από τα κεφάλια μας. Ετοιμάζονται και θα ακολουθήσουν το νέο φορολογικό, ο νόμος για τις εργασιακές σχέσεις και αργότερα ο αντι-συνδικαλιστικός νόμος. Ό,τι δεν πρόλαβαν (ή δεν κατάφεραν) να περάσουν Σαμαράς και Βενιζέλος, θα επιχειρήσει να το περάσει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Στους χώρους δουλειάς η μέγγενη της εργοδοτικής τρομοκρατίας σφίγγει. Ο συσχετισμός των δυνάμεων είναι σε βάρος μας, μετά τα απανωτά πλήγματα που δεχτήκαμε την τελευταία δετία (και ακόμη πιο πριν). Πλέον νόμος είναι η αυθαιρεσία του εργοδότη, η θεσμοθετημένη αυθαιρεσία, αλλά και η ετσιθελική.

Για την κατάσταση αυτή μεγάλη ευθύνη έχουμε και εμείς οι εργαζόμενοι. Για χρόνια ολόκληρα επαναπαυθήκαμε, μαζεύοντας τα ψίχουλα που έπεφταν από το τραπέζι των αφεντικών. Για χρόνια ολόκληρα δεν διαλέξαμε το δρόμο του αποφασιστικού αγώνα για τα ζητήματα που μας απασχολούσαν. Θεωρήσαμε ξεπερασμένες και άχρηστες τις έννοιες του συνδικαλισμού, της συλλογικότητας, της συναδελφικής αλληλεγγύης. Ο καθένας κοίταζε τη δουλίτσα του και αρκούνταν στην καθημερινή επιβίωση, χωρίς να επιζητά την πραγματική ζωή. Απόρροια αυτής της στάσης ήταν η λογική της ανάθεσης που μας χαρακτήρισε: οι ειδικοί, οι πολιτικοί, οι συνδικαλιστές ας αναλάβουν όσα μας αφορούν, εμείς κοιτάμε την βόλεψή μας και την ησυχία μας. Οι εκπρόσωποι, οι έρμημοι και απρόσωποι ήταν προθυμότατοι να παίξουν αυτό το ρόλο. Ανέλαβαν να βρουν λύσεις για μας χωρίς εμάς. Πάντα θα υπάρχουν

καλοθελητές. Διαχειρίστηκαν τα σωματεία και τους αγώνες. Τους εξήγγειλαν όποτε ήθελαν, τους έκλειναν όποτε πήγαιναν να γίνουν ανεξέλεγκτοι και απειλητικοί, τους παζάρευαν και τους εξαργύρωναν για δικό τους όφελος.... για ψήφους, καρέκλες, προνόμια. Διαχειρίστηκαν τις ανάγκες μας και τις ζωές μας. Τέτοιος ήταν ο ρόλος της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, τέτοιος είναι ο ρόλος του εργοδοτικού-κυβερνητικού συνδικαλισμού, και δεν μπορεί να είναι άλλος. Αυτό το ρόλο παίζουν οι γραφειοκράτες όποια απόχρωση και αν έχουν. Το μόνο που τους αξίζει είναι η περφόρμανς του εργατόκοσμου που τραβά τα ζόρια του μεροκάματου (ή της ανεργίας) και της ανασφάλειας.

Σωτήρες δεν υπάρχουν πια!

Ο καπιταλισμός και τα Μνημόνια του δεν αφήνουν πολλά περιθώρια. Δεν αφήνουν περιθώρια ανάσας στους εργαζόμενους, δεν αφήνουν περιθώρια και στους “συνδικαλιστές ηγέτες”, ώστε να συνεχίσουν να κινούνται ως διαμεσολαβητές και πυροσβέστες των ελπίδων μας και των διεκδικήσεων μας. Τα πράγματα είναι πιο καθαρά από ποτέ: Ή θα σηκωθούμε και θα απαιτήσουμε όλα όσα μας έκλεψαν και όλα όσα μας ανήκουν, ή θα σερνόμαστε στο χώμα. Ούτε γονυπετείς δεν θα μας κάνουν τη χάρη να σταθούμε. Ή θα πάρουμε τις τύχες στα χέρια μας και θα αντισταθούμε, ή θα κλαίμε τη μοίρα μας περιμένοντας κάποιον σωτήρα. Σωτήρες δεν υπάρχουν πια.....τους πάτησε το τρένο. Ο τελευταίος “σωτήρας” ήταν ο Τσίπρας. Ας μην έχουμε αυταπάτες, ποτέ δεν υπήρχαν σωτήρες.

Οι εργοδότες, η ΕΕ, το ΔΝΤ, οι κυβερνήσεις, οι αντιπολιτεύσεις, τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης, οι εργατοπατέρες μάς ταΐζουν κουτόχορτο. Μας λένε ότι δεν γίνεται αλλιώς, ότι πρέπει να δουλεύουμε πιο σκληρά και περισσότερες ώρες, να αμειβόμαστε χειρότερα, να βγαίνουμε πιο αργά στη σύνταξη. Χρόνια τώρα μας πιπιλάνε το κεφάλι με αυτές τις θεωρίες... να κάνουμε θυσίες για το καλό της εθνικής οικονομίας, για την ανταγωνιστικότητα, για να ξεπεραστεί η κρίση, για την ανάκαμψη που θα έρθει. Χρόνια τώρα τα αφεντικά αυξάνουν τα κέρδη τους, ο κοινωνικός πλούτος μεγαλώνει, αλλά εμείς γινόμαστε όλο και φτωχότεροι, πεταμένοι στην ανέχεια και την ανεργία.

Μήπως έφτασε η ώρα να τους στείλουμε στα τσακίδια; Η δύναμή μας βρίσκεται στην ενότητα και την αλληλεγγύη. Αν ξεσηκωθούμε με μαζικό και αποφασιστικό τρόπο, τίποτα δεν θα μπορέσει να σταματήσει την αγανάκτησή μας. Αρκεί να το πιστέψουμε. Αρκεί να αρνηθούμε την ανάθεση και την εκπροσώπηση και να προτάξουμε την αυτοοργάνωση και τη συλλογική πάλη.

Στα χαρτιά πολλά λόγια, στην πράξη ελάχιστα έργα

Σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες η Ομοσπονδία πέταξε την πετσέτα στο δάπεδο. Αντί να μπει μπροστά και να παλέψει, αρκέστηκε σε ένα χαρτοπόλεμο ανακοινώσεων. Για όλα τα μεγάλα ζητήματα που απασχολούν τους εργαζόμενους στο Εμπόριο και τις Υπηρεσίες, η ΟΙΥΕ ποτέ δεν προσπάθησε να οργανώσει τον αγώνα, τόσο για την περιφρούρηση των κεκτημένων, όσο και για τη βελτίωση της εργασιακής μας συνθήκης. Για τις συλλογικές συμβάσεις, για τις απολύσεις, για τη μη καταβολή δεδουλευμένων, για την Κυριακάτικη αργία....το μόνο που δεν είχαν στο μυαλό τους οι “ηγέτες μας”, ήταν ο αποφασιστικός αγώνας.

Το πιο χαρακτηριστικό ίσως παράδειγμα είναι η Κυριακάτικη αργία. Η ΟΙΥΕ αναζήτησε συμμαχίες με κομμάτια του εμπορικού κεφαλαίου, με τους “καλούς ντόπιους” εμπόρους και σουπερμαρκετάδες, σε αντιπαράθεση με τους “κακούς” πολυεθνικών συμφερόντων ομίλους. Μέχρι και την Εκκλησία προσπάθησε να φέρει στο αμυντικό τείχος (από τραπουλόχαρτα) που έστησε. Στη δύναμη των δεκάδων χιλιάδων εργαζομένων στο Εμπόριο δεν πίστεψε ούτε στιγμή. Αυτούς δεν προσπάθησε να τους κινητοποιήσει. Μόνο δελτία τύπου και δηλώσεις στις κάμερες και τους ραδιοσταθμούς.

Αν η υπόθεση της Κυριακάτικης αργίας είναι ακόμη ζωντανή, αν γύρω από την Κυριακάτικη αργία υπάρχει ακόμη αντιπαράθεση, αυτό σε καμία περίπτωση δεν οφείλεται στην ΟΙΥΕ, ούτε στο ΠΑΜΕ. Η ΟΙΥΕ εξαγγέλει απεργία, όταν ανοίγουν τα καταστήματα Κυριακή, απλά για να βγει από την υποχρέωση. Χωρίς προετοιμασία, χωρίς σχέδιο και πάντα την τελευταία στιγμή. Το ΠΑΜΕ -απίστευτο και όμως αληθινό- καταγγέλει την ΟΙΥΕ για την κήρυξη της απεργίας χωρίς προετοιμασία και προοπτική...και γι’ αυτό καταψηφίζει την απεργία στα όργανα της Ομοσπονδίας!!! Με εύσχημο τρόπο και το ΠΑΜΕ έχει παραιτηθεί απ’ αυτό τον αγώνα. “Χρειάζεται η σύνδεση του αγώνα για την Κυριακάτικη αργία, με τον αγώνα για μισθούς, συμβάσεις κλπ κλπ”, μας λέει το ΠΑΜΕ, παραβιάζοντας ανοιχτές πόρτες. Προσπαθεί έτσι να ξεφύγει από το πιεστικό ερώτημα: θα παλέψουμε με επιμονή και μέχρι τέλους για να υπερασπίσουμε την αργία της Κυριακής, ή θα το κάνουμε γαργάρα με μεγαλοστομίες, γενικούρες, βερμπαλισμούς;;

Οι εργαζόμενοι στο Εμπόριο γνωρίζουν ποιος δίνει με πείσμα και συνέχεια τη μάχη για την αργία της Κυριακής. Μια μάχη δεμένη με τα υπόλοιπα εργατικά αιτήματα. Το Συντονιστικό Δράσης, ορισμένα πρωτοβάθμια σωματεία (Βιβλίου-Χάρτου, Wind, Vodafone, ΠΡΑΚΤΙΚΕΡ, Πλαίσιο...), εργατικές συλλογικότητες και συλλογικότητες γειτονιάς, με τις όποιες δυνάμεις έχουν, συνεχίζουν τις διαμαρτυρίες, τα απεργιακά μπλόκα, τις παρεμβάσεις, την ενημέρωση των εργαζομένων και των καταναλωτών. Η ΟΙΥΕ και το ΠΑΜΕ αποδείχτηκε, ότι δεν είναι για τα δύσκολα. Ο αγώνας αυτός έχει κόπο και κόστος (ακόμη και συλλήψεις και καταδίκες έχει). Ο αγώνας αυτός θα συνεχιστεί μέχρι τη νίκη, και ας κρατιούνται στο πλάι η ΟΙΥΕ και

το ΠΑΜΕ. Οι συνάδελφοι θα βρουν το κουράγιο και τη θέληση να παλέψουν χωρίς τα “θεσμικά όργανα της Ομοσπονδίας” και χωρίς το αυτοαποκαλούμενο “ταξικό εργατικό κίνημα”, ακόμη και ενάντια σε αυτά αν χρειαστεί.

Απέναντι στα πρωτοβάθμια σωματεία, η ΟΙΥΕ πουλά “θεσμική” προστασία, ενώ οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ αρνούνται το κοινό αγωνιστικό μέτωπο, με όποιον δεν ταυτίζεται με τη γραμμή του.

Συνέδριο παραταξιακών κοκκορομαχιών, ίντριγκας, καλπονοθείας, ψηφοθηρίας και μάχης για την καρέκλα

Το συνέδριο της ΟΙΥΕ δεν είναι -ποτέ δεν ήταν- μια ζωντανή διαδικασία συζήτησης και αποφάσεων δράσης.

Είναι ένα συνδικαλιστικό νεκροταφείο, όπου τα κοράκια θέλουν να διαμοιράσουν τα ιμάτια του μακαρίτη. Δεν είναι τυχαίο ότι, το συνέδριο διεξάγεται με μόνη επιδίωξη να στηθεί η κάλπη γαι το νέο Δ.Σ. και για την εκλογή συνέδρων για τη ΓΣΕΕ. Αυτό είναι που ενδιαφέρει τις κομματικές παρατάξεις και γι’ αυτό θα γίνει ο σκυλοκαβγάς.

Είναι απορίας άξιο, πως σε μια περίοδο συνδικαλιστικής απομαζικοποίησης στήνονται νέα σωματεία με εκατοντάδες ψηφίσαντες, ενώ σε κάποια άλλα οι ψηφίσαντες αγκίζουν τρελά νούμερα. Αν κανείς πιστέψει τα νούμερα που έχουμε στα σωματεία των σουπερμάρκετ, θα νομίζει ότι σε αυτούς τους εργασιακούς χώρους η εργοδοσία τρέμει μπροστά στην οργανωμένη δύναμη των εργαζομένων. Αλήθεια αυτά τα χιλιάδες μέλη από τον ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗ πως και δεν τα έχουμε δει στις συγκεντρώσεις και στις απεργίες;

Υπάρχει επίσης ένα ερώτημα που θα άξιζε να θέσουμε στην ηγετική πλειοψηφία της ΟΙΥΕ. Ένα ερώτημα σχετικό με την εκτίμησή τους για την κυβερνητική πολιτική και την ίδια την κυβέρνηση. Η πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ είναι αντεργατική ή είναι φιλεργατική; μήπως είναι ενδοιάμεση; Υπάρχει και το ΔΕΝ ΞΕΡΩ/ΔΕΝ ΑΠΑΝΤΩ. Μπορεί να αξιοποιηθεί και η βοήθεια του κοινού.

Σε αυτό το Συνέδριο επανακάμπτει το συνδικαλιστικό τμήμα του Μνημονιακού Μπλοκ, οι παρατάξεις ΔΑΚΕ και ΠΑΣΚΕ, οι κολαούζοι της ΓΣΕΕ και του Παναγόπουλου. Μάλιστα η ΠΑΣΚΕ μασκαρεύτηκε, λόγω αποκριάς. Πλέον ονομάζεται ΕΝ.ΕΡΓΑ. (Ενωμένοι Εργαζόμενοι Ιδιωτικού Τομέα). Με στελέχη που καμία σχέση δεν έχουν με το συνδικαλιστικό κίνημα, προσπαθεί να μας πείσει ότι είναι ανεξάρτητη παράταξη, απαλλαγμένη από τα χούγια του

παρελθόντος, από τα χούγια του κυβερνητικού συνδικαλισμού. Ο λύκος και αν εγέρασε.....

Δεν μας χωρίζει τίποτα με τους συνέδρους που αγωνιούν για το που πάνε τα πράγματα και για το πως μπορούμε ως εγαζόμενοι να αντιδράσουμε. Παρά τις διαφορές μας, μπορούμε να λειτουργήσουμε από κοινού συναδελφικά και αλληλέγγυα. Δεν θέλουμε να έχουμε καμία σχέση με παραταξιακά παιχνίδια, κακοστημένες αψιμαχίες, παραγοντιλίκια, μοιρασιές. Όλα αυτά είναι έξω από τη λογική μας. Όλα αυτά έχουν ένα κοινό παρονομαστή: την υπονόμηση της δυνατότητας να αγωνιστούμε, την υπονόμηση των ίδιων μας των συμφερόντων ως εργατική τάξη.

Για ένα ταξικό μαχητικό ρεύμα

Η παρουσία μας στο συνέδριο της Ομοσπονδίας είναι μια στιγμή του αγώνα που δίνουμε για ένα άλλο συνδικαλιστικό σχέδιο, για ενός άλλου τύπου συνδικαλισμό. Είναι μια στιγμή, και μάλιστα όχι η κορυφαία. Είναι μια δευτερεύουσα, μια τριτεύουσα πλευρά της δράσης μας. Ο νέος συνδικαλισμός δεν χτίζεται στα ξενοδοχεία των συνεδρίων, χτίζεται στους χώρους δουλειάς και στους δρόμους του αγώνα.

Πιστεύουμε στη δημοκρατία των γενικών συνελεύσεων και όχι στη “δημοκρατία” των καρεκλοκένταυρων.

Επιλέγουμε την άμεση δράση και όχι την υπόκλιση στους εργοδότες. Το σύνθημά μας είναι, “πόλεμος στον πόλεμο των αφεντικών”.

Επιλέγουμε τους αγώνες διαρκείας και όχι τις τουφεκιές για τα μάτια του κόσμου.

Δεν μας αρκούν τα ψηφίσματα συμπαράστασης, αν δεν συνοδεύονται από την αλληλεγγύη των ζωντανών ανθρώπων.

Σε όσους μας λένε μαξιμαλιστές -δεν μας λένε έτσι μόνο οι εργοδότες, αλλά και αρκετοί “συνάδελφοι” από τις “συνδικαλιστικές ηγεσίες”-, τους βγάζουμε τη γλώσσα και τους λέμε, είμαστε βαθιά ρεαλιστές γι’ αυτό επιδιώκουμε το αδύνατο.

Στην καραμέλα των γραφειοκρατών, “ο κόσμος δεν τραβάει”...απαντάμε, “σας είδαμε και όταν ο κόσμος τράβαγε”.

Έχουμε μεγάλη εμπιστοσύνη στις αρετές του κόσμου της εργασίας. Για μας η λέξη συνάδελφος έχει τεράστια σημασία. Η λέξη εργάτης περικλύει την ελπίδα για το σήμερα, την ελπίδα για το αύριο.

Ο νέος συνδικαλισμός θα οικοδομηθεί από τα κάτω, με πρωτοβάθμια σωματεία στις

επιχειρήσεις και τους κλάδους, με συντονιστικά και πρωτοβουλίες δράσης, με ανεξαρτησία από κράτος, εργοδότες, κόμματα.

Δεν έχουμε να χάσουμε παρά τις αλυσίδες μας, έχουμε να κερδίσουμε έναν ολόκληρο κόσμο!

** Κείμενο που μοιράστηκε ως προσωπικό κείμενο σαν σύνεδρος στο 37ο συνέδριο της ΟΙΥΕ από το Σύλλογο Υπαλλήλων Βιβλίου Χάρτου Αττικής*